A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2015. december 16.*

„Szerződésen kívüli felelősség — Az Unió egyiptomi képviseletére beosztott helyi alkalmazott — Szerződés megszűnése — Az egyiptomi társadalombiztosítási szerv számára az alkalmazott szolgálati jogviszonyának megszűnésével kapcsolatos igazolás kiállításának és e tekintetben az alkalmazott helyzetének utólagos rendezésének a képviselet általi elmulasztása — Elévülés — Folyamatos kár — Részleges elfogadhatatlanság — A megfelelő ügyintézés elve — Ésszerű határidő — Az Alapjogi Charta 41. cikke — Magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogi szabály kellően súlyos megsértése — Biztos kár — Okozati összefüggés”

A T-138/14. sz. ügyben,

Randa Chart (lakóhelye: Woluwe-Saint-Lambert [Belgium], képviselik: T. Bontinck és A. Guillerme ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Külügyi Szolgálat (EKSZ)** (képviselik: S. Marquardt és M. Silva, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

a felperes által amiatt állítólagosan elszenvedett kár megtérítésére irányuló kártérítési keresete tárgyában, hogy az Európai Unió kairói (Egyiptom) képviselete a felperes lemondását követően nem állította ki a szolgálati jogviszony megszűnésével kapcsolatos igazolást az egyiptomi társadalombiztosítási szerv számára, és e tekintetben utólagosan nem rendezte helyzetét,

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács),

tagjai: S. Frimodt Nielsen elnök, F. Dehousse és A. M. Collins (előadó) bírák,

hivatalvezető: S. Bukšek Tomac tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2015. július 2-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 1990 májusában az akkor egyiptomi állampolgársággal rendelkező felperest, Randa Chartot az Európai Bizottság kairói (Egyiptom) képviseletén (a továbbiakban: képviselet) asszisztensi feladatok elvégzése céljából alkalmazták helyi alkalmazottként. R. Chart az egyiptomi társadalombiztosítási rendszer hatálya alá tartozott.

2 Később a képviselet az Európai Külügyi Szolgálat (EKSZ) egyik egységévé vált.

3 2001. október 8-án a felperes – miután 2000. október 20-tól személyes okokkal indokolt szabadságot vett igénybe – benyújtotta lemondását, és Belgiumba költözött, hogy ott új állást vállaljon.

4 2004-ben – egy meg nem határozott időpontban – a felperes átvette az 1998-ban vásárolt kairói lakását.

5 2005. február 3-án a felperes egy korábbi munkatársának a következőt tartalmazó elektronikus levelet küldött:

„[I]zgalmas európai élményem után arra gondoltam, hazaköltözöm! Ezért az elmúlt időszakban több interjún vettem részt egyiptomi külföldi társaságoknál/intézményeknél, és állásajánlatot kaptam az UNDP-től. Meglepődve tapasztalom, hogy nem találom a képviselet (az utolsó munkáltatóm) által kiállított, a szolgálati jogviszony megszűnésével kapcsolatos nyomtatványomat.

Ennek a dokumentumnak a képviseleten, az aktámban kellene lennie. Legyen kedves elektronikus úton elküldeni nekem a[z említett dokumentum] beszkennelt változatát, majd pedig az eredetit is a brüsszeli címemre […]”

6 A felperes által beadványaiban ismertetett és az EKSZ által nem vitatott magyarázatok szerint a fenti 5. pontban hivatkozott elektronikus levélben említett nyomtatvány az „estemara 6” elnevezésű igazolás, amelyet a munkavállaló munkaszerződésének megszűnését követő hét napon belül a munkáltató köteles három példányban – azaz az eredetit az egyiptomi társadalombiztosítási szerv, egy másodpéldányt a munkavállaló, egy másik másodpéldányt pedig a munkáltató számára – kiállítani, majd az egyiptomi társadalombiztosítási szervnek megküldeni. E nyomtatvány kiállítására azért van szükség, hogy az említett munkavállalónak az e munkáltatóhoz kötő társadalombiztosítási aktáját le lehessen zárni, hogy az új munkáltatónál új társadalombiztosítási aktát lehessen nyitni, valamint hogy a munkavállaló – szakmai pályafutása végén – nyugdíjjogosultságokban részesülhessen.

7 2005. április 1-jén a felperes levelet kapott egy egyiptomi társaságtól, amelynél állásra jelentkezett, amely levélben jelezték, hogy „a felvételi eljárás lezárása céljából egy adminisztratív dokumentumot még mindig be kell nyújtania”. A levél írója hangsúlyozta abbéli reményét, hogy a felperes a lehető leggyorsabban el tudja küldeni neki ezt a dokumentumot és alá tudja írni a munkaszerződést.

8 2005. augusztus 11-i levelében a felperes megismételte a képviseletnél a nevére kiállított „estemara 6” nyomtatvány megszerzésére irányuló kérését, mivel 2005. február 3-i levelére nem válaszoltak. Jelezte többek között, hogy kairói felvételi beszélgetése sikeresen zárult, valamint hogy nem akarja kockáztatni az ajánlat „elveszítését”, amint az az UNDP-vel történt azért, mert nem tudta benyújtani az említett nyomtatványt.

9 Az egyik lehetséges egyiptomi munkáltató által a felperes részére küldött, 2005. szeptember 13-i levélből a felperes tudomást szerzett arról, hogy a képviselet valóban elmulasztotta kiállítani az egyiptomi társadalombiztosítási szerv számára az „estemara 6” nyomtatványt, ekként pedig ez a szerv

még mindig úgy tekintette, hogy a felperes a képviselet munkavállalója. Ez a munkáltató pontosította, hogy amennyiben egy héten belül nem nyújtja be neki ezt a nyomtatványt, kénytelen lesz törölni a felperes felvételét.

10 2006. január 10-én egy másik egyiptomi társaság kínált állást a felperesnek, és pontosította, hogy a felvételi eljárás befejezését követően munkába állhat.

11 A felperes 2006. március 14-én és szeptember 12-én újólag előadta a képviseletnél a nevére kiállított „estemara 6” nyomtatvány megszerzésére irányuló kérését.

12 2007. március 6-án egy – Egyiptomban letelepedett – másik társaság írt levelet a felperesnek, amelyben arról tájékoztatta, hogy a főigazgató melletti személyi asszisztensi állást kívánt volna részére felkínálni, ezt azonban nem tudja megtenni, mert hiányzik a nevére kiállított „estemara 6” nyomtatvány.

13 2007. március 7-én és december 3-án, valamint 2008. február 20-án a felperes ismételten felszólította a képviseletet, hogy küldje meg számára a nevére kiállított „estemara 6” nyomtatványt.

14 2008 augusztusában a felperes megszerezte a belga állampolgárságot.

15 2009. február 5-én a felperes levelet küldött a képviseletnek, amelyben jelezte, hogy 2007-ben úgy határozott, hogy „felszámolja egyiptomi társadalombiztosítását”, valamint hogy ennek során megtudta az egyiptomi társadalombiztosítási szervtől, hogy társadalombiztosítási aktáját még mindig nem zárták le, mivel a képviselet nem küldte meg a szervezetnek az „estemara 6” nyomtatványt. Azt is jelezte, hogy 2007 novemberében kapcsolatba lépett a képviselettel, és hogy a képviselet megerősítette, hogy ez a nyomtatvány nem szerepel személyi aktájában. Végezetül ismét felkérte a képviseletet, hogy tegye meg a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy társadalombiztosítási aktáját le lehessen zárni.

16 A képviselet ugyanaznap azt válaszolta a felperesnek, hogy minden tőle telhetőt meg fog tenni a probléma megoldásához, azonban ehhez kis időre van szüksége.

17 2009. március 21-i levelében a felperes kérte a képviseletet, hogy tájékoztassa a helyzet alakulásáról. Mivel e levélre semmiféle választ nem kapott, 2009. április 20-án újabb levéllel fordult a képviselethez.

18 2009. április 23-i levelében a képviselet jelezte a felperesnek, hogy még mindig dolgozik azon, hogy megoldást találjon a felperes problémájára, valamint hogy értesíteni fogja, amint több információ áll rendelkezésére.

19 2009. szeptember 30-án – mivel a képviselettől nem kapott híreket – a felperes újból arra kérte a képviseletet, hogy tájékoztassa őt a helyzet alakulásáról. Ezt a kérését a 2009. október 27-i levelében is megismételte, amely levélre szintén nem válaszoltak.

20 2010. február 15-én a felperes levelet küldött a Bizottság „Külkapcsolati Főigazgatósága” (a továbbiakban: DG Relex) „helyi alkalmazottakkal foglalkozó” K5 osztályának vezetőjéhez, amelyben felidézte a 2009. február 5-i levelében kifejtett tényállást (lásd a fenti 15. pontot), és beszámolt a képviselettel folytatott további levélváltásokról, továbbá panaszolta ezen utóbbi tétlenségét, valamint átláthatóságának és kommunikációjának hiányát.

21 2010. március 4-i levelében a K5 osztály vezetője sajnálatát fejezte ki a felperes felé amiatt, hogy a képviselet nem reagált kérelmeire, valamint jelezte, hogy kis időre van szüksége ahhoz, hogy beszerezze a képviselettől a releváns információkat.

22 2010. március 18-i levelében a képviselet kérelemmel fordult a bevándorlásért és útlevekért felelős egyiptomi hatóságokhoz azzal a céllal, hogy állítsanak ki a felperes nevére és az egyiptomi társadalombiztosítási szervhez címezve egy „movement certificate-et” (mozgási igazolás), amely azt tanúsítja, hogy a felperes 2001-ben elhagyta Egyiptom területét.

23 2010. március 25-i levelükben e hatóságok azt válaszolták a képviseletnek, hogy ezt a dokumentumot csak igazságszolgáltatási hatóságok vagy az érdekelt személy részére – az utóbbi esetben pedig kizárólag az érdekelt személy kérésére – biztosíthatják.

24 2010. március 26-i levelében a DG Relex helyi alkalmazottakkal foglalkozó K5 osztályának egyik tisztviselője többek között arról tájékoztatta a felperest, hogy miután felvette a kapcsolatot a képviselettel, nyilvánvaló, hogy a bevándorlásért és útlevekért felelős egyiptomi hatóságoknak ki kellett volna állítaniuk az azt tanúsító „movement certificate-et”, hogy 2001-ben elhagyta Egyiptom területét, valamint hogy a képviselet már minden, ehhez szükséges lépést megtett.

25 2010 májusában a felperes férje Kairóban találkozott a képviselet vezetőjével, aki kifejtette neki, hogy felesége társadalombiztosítási aktájának lezárásához arra van szükség, hogy felesége kérje a bevándorlásért és útlevekért felelős egyiptomi hatóságoktól a „movement certificate-et”.

26 2010. június 14-i levelében a felperes arról tájékoztatta a képviseletet, hogy egy jogász és egy „közigazgatási tanácsadó” azt tanácsolta neki, hogy ne kérje a „movement certificate-et”. Jelezte, hogy osztja azon álláspontjukat, amely szerint a képviselet feladata, hogy megoldást találjon a problémára, továbbá amely szerint egy ilyen kérelem neki súlyos károkat okozhat, mivel alibijük igazolása céljából ilyen dokumentumot kérnek a bűncselekmények elkövetésével gyanúsított személyek is.

27 2010. október 13-án a felperes levélben fordult a képviselethez, hogy tájékoztatást kérjen a társadalombiztosítási aktájának lezárása céljából a képviselet által megtett intézkedésekről. Ebben a levélben megismételte, hogy nem tartja megfelelőnek és elfogadhatónak a képviselet által javasolt megoldást, azaz hogy „movement certificate-et” szerezzen. Felszólította a képviseletet, hogy 2010. november közepéig adjon „egyértelmű és konkrét” választ.

28 2010. október 17-én, a képviselet képviselője és az egyiptomi társadalombiztosítási szerv egyik munkatársa között lezajlott találkozót követően, maga a szervezet kérte a bevándorlásért és útlevekért felelős egyiptomi hatóságokat, hogy juttassák el részére a felperesre vonatkozó „movement certificate-et”. E kérelemmel kapcsolatban azonban semmilyen intézkedésre nem került sor.

29 2011. március 8-án a felperes egyiptomi jogi tanácsadója levelet küldött a képviselet vezetőjének, amelyben többek között arra kérte, hogy egy hónapon belül tegyen pénzügyi ajánlatot az ügyfele társadalombiztosítási aktájával kapcsolatos vita egyezséggel való rendezése céljából.

30 2011. április 7-i levelében a képviselet vezetője jelezte a felperes egyiptomi jogi tanácsadójának, hogy az ügy vizsgálata még folyamatban van, valamint hogy kérelmére 2011. április 18. előtt válaszolni fognak.

31 2011. május 17-én a felperes egyiptomi jogi tanácsadója ismét írásban fordult a képviselet vezetőjéhez, kifogásolva, hogy nem érkezett válasz a kérelmére, és felszólította, hogy 2011. június 3. előtt reagáljon arra.

32 2011. május 19-i levelében a képviselet vezetője tájékoztatta a felperes egyiptomi jogi tanácsadóját, hogy a képviselet elfogadhatatlannak tartja, hogy vele szemben válaszadási határidőt szabjanak meg, és hogy az ügy vizsgálata még folyamatban van.

33 2011. június 13-án a felperes panasszal fordult az EKSZ ellen az európai ombudsmanhoz, amely panaszban kifogásolta azt, ahogyan a képviselet az egyiptomi társadalombiztosítási aktájával kapcsolatos problémáját kezelte.

34 2011 novemberében a felperes megküldte az egyiptomi társadalombiztosítási szervnek az „estemara 6” nyomtatványt, amelyet végül a képviselet 2011 októberében küldött meg számára. Ez a szerv azonban elutasította ezt a nyomtatványt, azon az alapon, hogy a nyomtatványt 2001 októberére dátumozták vissza.

35 2013. március 8-án az ombudsman meghozta határozatát a felperes által benyújtott panasz tárgyában. Úgy vélte, hogy a képviselet felelős az „estemara 6” nyomtatvány megkövetelt határidőn belüli benyújtásának elmulasztásáért, valamint hogy a felperes által 2010 májusa előtt elszenvedett és társadalombiztosítási helyzetének szabálytalanságával kapcsolatos valamennyi kár e nyomtatvány benyújtása elmulasztásának, és annak következménye volt, hogy a képviselet 2001 után folyamatosan elmulasztotta rendezni a helyzetet. Ezzel szemben úgy vélte, hogy a felperes által 2010 májusát követően elszenvedett valamennyi kár kizárólag ezen utóbbinak tudható be, tekintettel arra, hogy megtagadta a „movement certificate” hatáskörrel rendelkező egyiptomi hatóságoktól való kérelmezését.

36 E határozatból az is kitűnik, hogy az ombudsman egyezségre irányuló javaslatot tett az EKSZ-nek, amely többek között a „movement certificate” felperes általi benyújtását követően a felperes társadalombiztosítási aktájának lezárásához szükséges lépések megtételét, a felperessel kapcsolatban még esedékes valamennyi összeg – többek között az esetlegesen kiszabható bíróságok – társadalombiztosításnak való megfizetését, valamint a felperes által 2010 májusa előtt állítólagosan elszenvedett kár megtérítésére irányuló, indokolt kérelmek körültekintő vizsgálatát foglalta magában.

37 Az ombudsman – annak megállapítását követően, hogy az EKSZ vállalta, hogy eleget tesz az egyezségre irányuló javaslat első két részének – a panasz ezen aspektusai tekintetében lezárta az ügyet. A felperes által 2010 májusa előtt állítólagosan elszenvedett kárt illetően az ombudsman megállapította, hogy ezen utóbbi semmilyen bizonyítékkal nem szolgált a kár fennállására vonatkozóan, ennélfogva pedig a panasz ezen aspektusát is lezárta, mivel úgy vélte, hogy semmiféle további vizsgálatra nincs szükség e tekintetben.

38 2013. július 10-i levelében a felperes férje – rámutatva, hogy a felperes nemrégiben megszerezte a „movement certificate-et” – arra kérte az EKSZ-t, hogy szervezzen találkozót azzal a céllal, hogy az „aktát véglegesen le [lehessen] zárni”. 2013. július 16-án az e levélre adott válaszában az EKSZ felkérte a felperest, hogy küldje meg ezt az igazolást a képviselet számára. Ugyanaznap kelt levelében a felperes férje közölte az EKSZ-szel, hogy a felperes a „movement certificate” átadását olyan találkozó megtartásától teszi függővé, amelynek során az általa elszenvedett károk kérdését is rendezni fogják. 2013. szeptember 17-i levelében az EKSZ a felperesnek jelezte különösen azt, hogy 2013. március 8-i határozatában az ombudsman megállapította, hogy a felperes nem bizonyította az állítólagos károkat, valamint hogy a panasz ezen aspektusát lezárta. Az EKSZ hozzáfűzte, hogy a felperes jogosult ilyen bizonyítékokat előterjeszteni, ha ezt óhajtja.

39 2013. október 30-i levelében a felperes a képviselet által 2001 októbere óta tanúsított állítólagos, jogellenes magatartás miatt az általa elszenvedett, összesen 452 339,18 euróra értékelt vagyoni és nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelemmel fordult az EKSZ-hez. Ebben a levélben különösen azt pontosította, hogy hajlandó az EKSZ-nek átadni a „movement certificate-et”, „amint [az EKSZ] elismeri a 2001-től a mai napig elkövetett, az […] Unió szerződésen kívüli felelősségét megalapozó hibákat, és amint megtéríti az abból eredő kárt”.

40 2014. január 8-i levelében az EKSZ azzal érvelve utasította el ezt a kérelmet, hogy az elévült, mivel a felperesnek már 2005. szeptember 13-tól tudomása volt a felelősséget megalapozó tényről (lásd a fenti 9. pontot).

41 A tárgyaláson az e tekintetben feltett kérdésre válaszul az EKSZ jelezte, hogy a felperes egyiptomi társadalombiztosítási aktája kétségkívül még mindig nyitva van.

Az eljárás és a felek kérelmei

42 A Törvényszék Hivatalához 2014. február 27-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

43 Az előadó bíró javaslatára a Törvényszék (hatodik tanács) az eljárás szóbeli szakaszának megnyitásáról határozott. A Törvényszék – 1991. május 2-i eljárási szabályzatának 64. cikkében előírt pervezető intézkedések keretében – felhívta a feleket, hogy írásban válaszoljanak bizonyos kérdésekre, aminek a kitűzött határidőn belül eleget tettek.

44 A Törvényszék a 2015. július 2-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszait.

45 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– ismerje el az EKSZ szerződésen kívüli felelősségét;

– elsődlegesen kötelezze az EKSZ-t az elszenvedett, 509 283,88 euróra értékelt károk megtérítésére, kivéve ha annak összegét az eljárás során megnövelik;

– másodlagosan kötelezze az EKSZ-t a 2008. október 30-tól elszenvedett, 380 063,81 euróra értékelt károk megtérítésére, kivéve ha annak összegét az eljárás során megnövelik;

– az EKSZ-t kötelezze a költségek viselésére.

46 Az EKSZ azt kéri, hogy a Törvényszék:

– elsődlegesen utasítsa el a keresetet mint elfogadhatatlant;

– másodlagosan utasítsa el a keresetet mint megalapozatlant;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

47 A felperes egyebekben azt kéri, hogy a Törvényszék pervezető intézkedések keretében kötelezze az EKSZ-t a képviselet és az EKSZ által a jelen jogvita rendezése céljából megtett lépéseket bizonyító dokumentumok benyújtására.

A jogkérdésről

Előzetes észrevételek

48 Az EUMSZ 340. cikk második bekezdése értelmében szerződésen kívüli felelősség esetén az Unió a tagállamok jogában közös általános elveknek megfelelően megtéríti az intézményei vagy alkalmazottai által feladataik teljesítése során okozott károkat.

49 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az Unió intézményeinek vagy szerveinek jogellenes magatartásából fakadó, a fent említett rendelkezés szerinti szerződésen kívüli felelősségének beállásához több feltétel együttes fennállása szükséges, azaz az uniós intézménynek vagy szervnek felrótt magatartás jogellenessége, a kár tényleges bekövetkezése, valamint az állítólagos magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállása (1982. szeptember 29-i Oleifici Mediterranei kontra EGK ítélet, 26/81, EBHT, EU:C:1982:318, 16. pont; 2005. december 14-i Beamglow kontra Parlament és társai ítélet, T-383/00, EBHT, EU:T:2005:453, 95. pont).

50 Ezeknek a feltételeknek egyidejűleg kell teljesülniük. Így e feltételek valamelyikének hiánya elegendő a kártérítési kereset elutasításához (lásd ebben az értelemben: 1994. szeptember 15-i KYDEP kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-146/91, EBHT, EU:C:1994:329, 81. pont; 2002. február 20-i Förde-Reederei kontra Tanács és Bizottság ítélet, T-170/00, EBHT, EU:T:2002:34, 37. pont).

51 Az érintett uniós intézménynek vagy szervnek felrótt jogellenes magatartásra vonatkozó feltételt illetően az ítélkezési gyakorlat azt követeli meg, hogy megállapítható legyen a magánszemélyek számára jogosultságot keletkeztető valamely jogi szabály kellően súlyos megsértése (2000. július 4-i Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ítélet, C-352/98 P, EBHT, EU:C:2000:361, 42. pont). A döntő tényező annak megállapításához, hogy a jogsértés kellően súlyos-e, az, hogy az érintett uniós intézmény vagy szerv a mérlegelési jogkörének korlátait nyilvánvalóan és súlyosan túllépte-e. Ha ez az intézmény vagy szerv csak meglehetősen csekély, illetve semmilyen mérlegelési mozgástérrel nem rendelkezik, az uniós jog puszta megsértése elegendő lehet a kellően súlyos jogsértés megállapításához (2002. december 10-i Bizottság kontra Camar és Tico ítélet, C-312/00 P, EBHT, EU:C:2002:736, 54. pont; 2001. július 12-i Comafrica és Dole Fresh Fruit Europe kontra Bizottság ítélet, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 és T-225/99, EBHT, EU:T:2001:184, 134. pont).

52 A kár tényleges bekövetkezésére vonatkozó feltételt illetően az Unió felelőssége csak akkor állapítható meg, ha a felperest tényleges és határozott kár érte (1996. január 16-i Candiotte kontra Tanács ítélet, T-108/94, EBHT, EU:T:1996:5, 54. pont). A felperesnek kell meggyőző bizonyítékokkal szolgálnia mind a kár fennállását, mind pedig annak mértékét illetően (lásd: 1997. szeptember 16-i Blackspur DIY és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-362/95 P, EBHT, EU:C:1997:401, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A határozott kár fennállására vonatkozó feltétel azonban teljesül akkor, ha a kár bekövetkezése közeli, és kellő bizonyossággal előre látható, még ha teljes pontossággal nem is számszerűsíthető (1987. január 14-i Zuckerfabrik Bedburg és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, 281/84, EBHT, EU:C:1987:3, 14. pont; 2005. december 14-i Arizona Chemical és társai kontra Bizottság végzés, T-369/03, EBHT, EU:T:2005:458, 106. pont).

53 Ami az állítólagos magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállásával kapcsolatos feltételt illeti, az említett kárnak a felrótt magatartásból kellőképpen közvetlenül kell következnie, vagyis ez utóbbinak a kár meghatározó okának kell lennie, amennyiben az Unió nem köteles valamely jogellenes helyzet összes – akár távoli – hátrányos következményét jóvátenni (1979. október 4-i Dumortier és társai kontra Tanács ítélet, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 és 45/79, EBHT, EU:C:1979:223, 21. pont; lásd még: 2006. május 10-i Galileo International Technology és társai kontra Bizottság ítélet, T-279/03, EBHT, EU:T:2006:121, 130. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A felrótt magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállását a felperesnek kell bizonyítania (lásd: 1998. szeptember 30-i Coldiretti és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, T-149/96, EBHT, EU:T:1998:228, 101. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

54 Egyebekben az Európai Unió Bírósága alapokmánya 46. cikkének első bekezdése – amelyet ugyanezen alapokmány 53. cikkének első bekezdése értelmében a Törvényszék előtt folyamatban lévő eljárásban alkalmazni kell – ekként rendelkezik:

„A szerződésen kívül okozott károkért való felelősségre vonatkozó ügyekben az Unió elleni eljárás megindításának joga az erre okot adó esemény felmerülésétől számított öt év alatt évül el. Az elévülés megszakad, ha a Bírósághoz keresetet nyújtottak be, vagy ha a károsult fél az eljárás megindítása előtt követelésével az Unió megfelelő intézményéhez fordult. Ez utóbbi esetben az eljárást az [EUMSZ] 263. cikkben előírt két hónapos határidőn belül kell megindítani; adott esetben [az EUMSZ] 265. cikk második bekezdésének rendelkezéseit kell alkalmazni.”

55 Az elévülés célja az, hogy összhangot teremtsen a károsult jogainak védelme és a jogbiztonság elve között. Az elévülés időtartamát így többek között az állítólagosan kárt elszenvedő fél számára az esetleges keresetindításhoz szükséges információk összegyűjtéséhez és az e kereset alátámasztására

felhozható tények ellenőrzéséhez szükséges idő figyelembevételével határozták meg (lásd: 2005. szeptember 14-i Ehcon kontra Bizottság végzés, T-140/04, EBHT, EU:T:2005:321, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

56 Az elévülési idő mindaddig nem kezdődik el, amíg a kártérítési kötelezettség valamennyi feltétele nem áll fenn, különösen addig, míg a megtérítendő kár nem válik ténylegessé (2008. július 17-i Bizottság kontra Cantina sociale di Dolianova és társai ítélet, C-51/05 P, EBHT, EU:C:2008:409, 54. pont). Ami konkrétabban az egyedi jogi aktusokból eredő jogvitákat illeti, az elévülési idő akkor kezdődik, amikor e jogi aktusok káros hatásai az általuk érintett személyek tekintetében beállnak (2007. április 19-i Holcim [Deutschland] kontra Bizottság ítélet, C-282/05 P, EBHT, EU:C:2007:226, 29. és 30. pont; 2009. április 1-jei Perry kontra Bizottság végzés, T-280/08, EU:T:2009:98, 36. pont).

57 Abban az esetben, ha a kár kiváltó oka csak későn juthat az áldozat tudomására, az elévülési idő múlása vele szemben mindaddig nem kezdődhet el, amíg az a tudomására nem juthat (lásd: 2006. december 13-i É. R. és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, T-138/03, EBHT, EU:T:2006:390, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

58 Folyamatos kár esetében a Bíróság alapokmányának 46. cikkében meghatározott elévülést – az azt megszakító cselekmény időpontjától függően – az ezen időpontot megelőző öt éven túli időszakra kell alkalmazni, anélkül hogy az érintené az ezt követő időszakban esetlegesen keletkezett jogokat (2005. december 14-i Arizona Chemical és társai kontra Bizottság végzés, T-369/03, EBHT, EU:T:2005:458, 116. pont; 2008. április 10-i 2K-Teint és társai kontra Bizottság és EBB végzés, T-336/06, EU:T:2008:104, 106. pont).

Az elfogadhatóságról

59 Az EKSZ – anélkül, hogy formálisan felhozna egy, az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 114. cikke szerinti elfogadhatatlansági kifogást – azzal érvel, hogy a jelen kereset azon az alapon elfogadhatatlan, hogy a Bíróság alapokmányának 46. cikke értelmében elévült. Az EKSZ azt állítja, hogy a felperes „legalább 2005. április 1-je óta és legkésőbb 2007. március 6-án”, azaz a kártérítés iránti előzetes kérelem 2013. október 30-án történt benyújtása előtt öt évvel tudomást szerezhetett az állítólagos károkat kiváltó okról. A tárgyaláson – a Törvényszék egyik kérdésére válaszul – az EKSZ jelezte, hogy véleménye szerint legkésőbb 2008 februárjában teljesült egyidejűleg az a három feltétel, amelyek minden körülmények között lehetővé teszik a felperes számára, hogy kérje az állítólagos károk megtérítését.

60 Az EKSZ álláspontja szerint a felperes nem alapíthatja érvelését arra, hogy az állítólagos, jogellenes magatartás mind ez idáig fennállt, ami számára folyamatos és minden nap újabb kárt okozott. Hangsúlyozza, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint azok a feltételek, amelyektől az EUMSZ 340. cikk második bekezdésében foglalt kártérítési kötelezettség függ, és ennélfogva azok az elévülési szabályok, amelyek az említett károk megtérítésére irányuló keresetekre vonatkoznak, kizárólag szigorúan objektív szempontokon alapulhatnak. Márpedig a felperes érvelése a felperes azon „szubjektív megítélésén” alapul, hogy a szakmai és magánéletével kapcsolatban 2001 után bekövetkezett valamennyi esemény annak a következménye, hogy a képviselet kezdetben elmulasztotta nevére az „estemara 6” nyomtatványt kiállítani. Az EKSZ végezetül azt állítja, hogy az elévülési határidő akkor kezdődött meg, amikor „a felperes aktája társadalombiztosítási szervnél történő lezárásának elmaradása ténylegesen és objektíven olyan kárt okozott, amely akadályozta [őt] […] potenciális munkáltatók ajánlatainak elfogadásában”.

61 A felperes nem ért egyet az EKSZ által felhozott elfogadhatatlansági kifogással.

62 A felperes elsődlegesen azzal érvel, hogy a képviselet állítólagos, jogellenes magatartása 2001 októbere óta folyamatosan fennállt, ekként pedig ettől az időponttól kezdve folyamatos és növekvő kárt okozott neki. Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, amennyiben a kár folyamatos jelleget ölt, az elévülési határidő csak akkor kezdődik meg, amikor az említett kár „teljes mértékben konkretizálódott". Ennélfogva semmiféle elévülési határidőre nem lehet vele szemben hivatkozni.

63 Másodlagosan a felperes – megismételve, hogy az állítólagos kár folyamatos jelleget öltött, valamint rámutatva, hogy 2013. október 30-án kártérítés iránti előzetes kérelemmel fordult az EKSZ-hez, ami az elévülést megszakító eseménynek minősül – azt állítja, hogy a jelen kereset nem évülhetett el a 2008. október 30. után bekövetkezett károk tekintetében.

64 A felperes elsődlegesen azt rója fel a képviseletnek és az EKSZ-nek egyrészről, hogy nem állította ki az „estemara 6" nyomtatványt a lemondását követő hét napon belül 2001 októberében, másrészről pedig, hogy utólagosan elmulasztották rendezni helyzetét az egyiptomi társadalombiztosítási szervnél, valamint válaszolni kérelmeire. Ezzel összefüggésben először is a megfelelő ügyintézés elvének, másodszor az ésszerű határidő elvének, harmadszor pedig az alkalmazandó egyiptomi jognak a megsértésére hivatkozik.

65 A felperes azt is kifogásolja a képviselettel és az EKSZ-szel szemben, hogy az ő hozzájárulása, sőt, előzetes értesítése nélkül megkísérelték beszerezni a rá vonatkozó „movement certificate-et". E tekintetben a magánélet tiszteletben tartásához fűződő jogának megsértésére hivatkozik.

66 A felperes azt állítja, hogy a képviselet és az EKSZ ezen állítólagos, jogellenes magatartása miatt vagyoni és nem vagyoni károkat egyaránt elszenvedett.

67 Az általa hivatkozott első vagyoni kárt a Belgiumban és Egyiptomban megtett különféle – különösen közigazgatási – intézkedéseivel összefüggésben felmerült közigazgatási és ügyvédi költségek alkotják, amely kár teljes összege, a felperes becslései szerint, 5200 euró. Lényegében előadja, hogy – tekintettel arra, hogy a képviselet és az EKSZ állítólagos, jogellenes magatartása miatt nem tudott visszatérni Egyiptomba, hogy ott éljen és dolgozzon – Belgiumban minden évben „hosszadalmas, maratoni ügyintézésen" kellett átmennie a hatóságok előtt, hogy megszerezhesse a munkavállalási és a tartózkodási engedélyt, valamint végül a belga állampolgárságot.

68 A felperes által hivatkozott második vagyoni kárt a 2004. január1-je óta a szállással összefüggésben Belgiumban felmerült költségek alkotják. Az ezen időpont és 2008. január 31. között egymás után bérelt két lakás bérletével kapcsolatban kifizetett bérleti díjak, az említettek közül a második lakásba vásárolt bútorok megvételével kapcsolatos költségek, valamint a 2007 júliusában Belgiumban megvásárolt lakásával – amelybe 2008. február 1-jén költözött be – kapcsolatban felvett kölcsönnel összefüggésben felmerült kamatainak megtérítését kéri.

69 A felperes által hivatkozott harmadik vagyoni kár az azzal kapcsolatos esély elveszítésére vonatkozik, amelyet azért szenvedett el, mert 2004. január 1-je után nem tudott visszatérni Egyiptomba, hogy ott dolgozzon, és hogy a belgiuminál jobban megbecsült, dinamikusabb, anyagilag kedvezőbb és jobb kilátásokat ígérő szakmai életet folytasson.

70 A felperes által hivatkozott negyedik vagyoni kárt az általa majdan Belgiumban igényelhető öregségi nyugdíj mérsékelt összege képezi. Azt állítja, hogy a képviselet és az EKSZ állítólagos, jogellenes magatartása miatt nem fogja tudni elérni az ahhoz szükséges minimális számú évet, hogy Egyiptomban öregségi nyugdíjban részesülhessen, valamint hogy a Belgiumban általa a jövőben felhalmozható járulékfizetési időszakok túl rövidek ahhoz, hogy teljes öregségi nyugdíj kifizetésére legyen jogosult.

71 A felperes által hivatkozott ötödik vagyoni kárt az azzal összefüggésben felmerült utazási költségek képezik, hogy Egyiptomba utazzon azzal a céllal, hogy ott a munkakeresés során lehetséges munkáltatókkal találkozzon, és meglátogassa családját és barátait. Ezeket a költségeket – évi két út és 400 euró átlagárú menettérti repülőjegy alapján – 8000 euróra becsüli.

72 Ami az állítólagos nem vagyoni károkat illeti, a felperes elsősorban azt állítja, hogy a képviselet és az EKSZ állítólagos, jogellenes magatartása stresszt és szorongást, emésztési és bőrproblémákat, valamint súlyos depressziót okozott neki. Másodsorban arra hivatkozik, hogy szenved a családjától és barátaitól való távollét miatt.

73 A felperes azt állítja, hogy a fenti 67–72. pontban említett különféle vagyoni és nem vagyoni károk annak a közvetlen következményei, hogy a képviselet és az EKSZ nem állította ki a nevére az „estemara 6” nyomtatványt és utólagosan nem rendezte helyzetét e tekintetben. Ami a képviseletnek a felperesre vonatkozó „movement certificate” felperes előzetes hozzájárulása nélküli megszerzésére irányuló kísérletein alapuló állítólagos, jogellenes magatartást illeti, a felperes a Törvényszék egyik írásbeli kérdésére válaszul jelezte, hogy az számára „jelentős stresszt és feszültséget [okozott], ami hozzájárult a 2004 óta […] elszenvedett nem vagyoni kárának növekedéséhez”.

74 Azon kérdés sérelme nélkül, hogy a képviseletnek és az EKSZ-nek felrótt magatartások alapján beállhat-e az Unió szerződésen kívüli felelőssége, valamint hogy minden esetben teljesül-e a közvetlen okozati összefüggés fennállására vonatkozó feltétel, meg kell állapítani azt a pontos időpontot, amelyben a felperesnél az állítólagos, káros következmények ténylegesen bekövetkeztek. Ehhez egymás után kell megvizsgálni azokat a különféle vagyoni és nem vagyoni károkat, amelyeknek megtérítését a felperes kéri.

75 Elöljáróban meg kell állapítani, hogy a felek között nem vitatott az, hogy a képviselet – az alkalmazandó egyiptomi jog értelmében – 2001 októberében köteles volt kitölteni és kiadni a felperessel kapcsolatos „estemara 6” nyomtatványt, ezt azonban elmulasztotta megtenni. Az iratokból kitűnik, hogy az ekkor Belgiumban tartózkodó felperes mindazonáltal csak 2005. szeptember 13-án szerzett tudomást erről a mulasztásról, és azt is csak véletlenül (lásd a fenti 9. pontot). 2005. február 3-i (lásd a fenti 5. pontot) és augusztus 11-i levelében (lásd a fenti 8. pontot) persze már kérte a képviseletet, hogy küldje meg számára Belgiumba e nyomtatvány nála lévő példányát. Ezekig az időpontokig azonban teljesen jóhiszeműen hitte azt, hogy ez a példány a képviseletnél lévő személyes aktájában van; nem tudott arról, hogy valójában a képviselet ki sem állította az említett nyomtatványt. Ennélfogva – a fenti 57. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat alapján – úgy kell tekinteni, hogy az elévülési határidő semmi esetre sem kezdődhetett meg 2005. szeptember 13. előtt, különösen nem 2001 októberében.

76 Meg kell állapítani, hogy a felperes által hivatkozott vagyoni és nem vagyoni károk mind ugyanarra a körülményre vezethetők vissza, azaz arra, hogy – mivel a képviselet nem állította ki a felperes nevére az „estemara 6” nyomtatványt – a felperes nem tudott Egyiptomban új munkát vállalni, ekként pedig visszaköltözni ebbe az országba.

77 A felperes szerint ugyanis ebből az alábbiak következtek:

– a belga állampolgárság kérelmezése előtt meg kellett újítania munkavállalási és tartózkodási engedélyeit Belgiumban, és igénybe kellett vennie egy belga ügyvéd és egy egyiptomi ügyvéd szolgálatait (első állítólagos vagyoni kár);

– folyamatosan szállási költségeket kellett fizetnie Belgiumban (második állítólagos vagyoni kár);

– nem alakíthatott ki szakmai pályafutást Egyiptomban (harmadik állítólagos vagyoni kár);

– nem igényelhet nyugdíjjogosultságokat Egyiptomban, és nem is részesülhet teljes öregségi nyugdíjban Belgiumban (negyedik állítólagos vagyoni kár);

– évente kétszer kell vállalnia az utazási költségeket, különösen azért, hogy meglátogassa családját és barátait Egyiptomban (ötödik állítólagos vagyoni kár);

– stresszes állapotban van és szorong, valamint szenved családja és barátai távollététől.

78 A felperes beadványaiban több helyütt állítja, hogy az állítólagos károk 2001 októbere óta folyamatosan fennállnak, mivel a képviselet ezen időpont óta nem állította ki nevére az „estemara 6” nyomtatványt. Amikor azonban részletesebben ír az említett károkról, azokat 2004. január 1-jétől keletkezteti.

79 E tekintetben mindenekelőtt megjegyzendő, hogy az iratok szerint a felperes csak 2005 elején kezdett állásinterjúkon részt venni azért, hogy Egyiptomban munkát találjon, és ekkor veszített el első alkalommal munkalehetőséget ebben az országban azért, mert társadalombiztosítási aktájából hiányzott a nevére kiállított „estemara 6” nyomtatvány (lásd a fenti 5. és 8. pontot). A felperes tehát semmi esetre sem kérhet kártérítést 2004. január 1-jétől.

80 Ezután – a felperes által állított károk megtéríthetőségének ebben a szakaszban való előzetes megítélése nélkül – meg kell állapítani, hogy e károknak csupán némelyike lehet folyamatos.

81 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében azokat a károkat kell folyamatosnak tekinteni, amelyek egymást követő időszakokban megújultak és az eltelt idő arányában növekedtek (lásd ebben az értelemben: 2009. szeptember 4-i Inalca és Cremonini kontra Bizottság végzés, T-174/06, EU:T:2009:306, 57. pont).

82 Nem tartozhat e meghatározás alá az a vagyoni kár, amelyet a felperesnél a tartózkodási és a munkavállalási engedélyeinek megújítása, valamint a belga állampolgárság megszerzése tekintetében Belgiumban felmerült közigazgatási költségek és ügyvédi költségek képeznek. Ezek a költségek ugyanis – jóllehet 2005 és 2008. augusztus között néhány alkalommal megismétlődtek – pillanatnyi jellegűek, amennyiben azok az egyes közigazgatási eljárások megindításának időpontjában merültek fel ténylegesen, és amennyiben azok összege nem növekedett az eltelt idő arányában.

83 Az első állítólagos vagyoni kárnak ez a része ily módon 2008 augusztusában, azaz a kártérítés iránti, 2013. október 30-i előzetes kérelme és a jelen kártérítési kereset benyújtása előtt több mint öt évvel konkretizálódott utoljára a felperesnél. Ennélfogva meg kell állapítani, hogy ez a kereset a kár említett részét illetően elévült.

84 Ami a felperesnél Egyiptomban állítólagosan felmerült ügyvédi költségeket illeti, amelyek szintén az első hivatkozott vagyoni kárba tartoznak, és amelyek – jellegüknél fogva – szintén pillanatnyiak, elegendő megállapítani, hogy a felperes nem határozza meg pontosan, hogy ezek mely időpontban merültek fel. Ráadásul semmiféle olyan bizonyítékot nem terjeszt elő, amelyek igazolhatnák e költségek valódiságát és mértékét.

85 Ebből következik, hogy az első állítólagos vagyoni kár megtérítése iránti kérelmet teljes egészében el kell utasítani.

86 Az Egyiptomba utazásával kapcsolatban a felperesnél felmerült utazási költségek képezte kár sem minősülhet folyamatosnak. Jellegüknél fogva ugyanis ezek a költségek az egyes utazások időpontjában merülnek fel ténylegesen, és nem növekednek az eltelt idő arányában.

87 A jelen ügyben a felperes nem határozza meg azt az időpontot, amikor ezek az utazási költségek nála felmerültek. Legfeljebb csak vélelmezni lehetne, hogy azok a 2004–2013-as évekre vonatkoznak, ami annak megállapítását eredményezné, hogy a jelen kereset elévült a 2009 előtt felmerült költségek tekintetében. Ezen túlmenően mindenesetre a felperes nem terjeszt elő az állítólagos utazási költségek valódiságát és mértékét igazoló semmiféle bizonyítékot.

88 Ennélfogva az ötödik állítólagos vagyoni kár megtérítése iránti kérelmet teljes egészében el kell utasítani.

89 Ezzel szemben a három másik állítólagos vagyoni kár ölthet folyamatos jelleget.

90 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a jogilag megkövetelt módon tűnik ki az iratokból, hogy a felperes 2005 elejétől szeretett volna visszatérni Egyiptomba, hogy ott éljen és dolgozzon, de soha nem talált munkát ebben az országban azért, mert a képviselet egyáltalán nem állította ki a nevére az „estemara 6” nyomtatványt, és emiatt arra kényszerült, hogy továbbra is Belgiumban éljen és dolgozzon. Ezen utóbbi kérdést illetően elöljáróban hangsúlyozni kell, hogy ellentétben azzal, amire az EKSZ beadványaiban több helyütt hivatkozik, nem minősül személyes és szabad döntésnek a felperes azon elhatározása, hogy 2005-től Belgiumban marad, hanem az abból eredt, hogy – a felperes kifejezéseivel élve – „blokkolták egyiptomi közigazgatási helyzetét”. Az, hogy néhány évvel később úgy határozott, hogy véglegesen Belgiumban telepedik le és megszerzi a belga állampolgárságot, mindenekelőtt azzal magyarázható, hogy beletörődött abba, hogy a képviselet nem reagál az „estemara 6” nyomtatványnak a nevére történő kiállítására irányuló többszöri kérelmére, valamint azzal a szándékával, hogy a lehető legalacsonyabbra korlátozza azoknak a károknak a mennyiségét, amelyeket becslése szerint elszenvedett.

91 Ennélfogva mindenesetre folyamatosnak tekinthetők a Belgiumban 2005 elejétől kezdve a felperesnél felmerült szállási költségek, aki – ha ettől az időponttól kezdve visszatérhetett volna Egyiptomba, hogy ott éljen és dolgozzon – beköltözhetett volna abba a lakásba, amelyet Kairóban vett (lásd a fenti 4. pontot).

92 Ami a felperes azon esélyének elveszítését illeti, hogy Egyiptomban a belgiuminál érdekesebb és jövedelmezőbb szakmai pályafutást folytasson, valamint ami az ezen esély elveszítése által a nyugdíjjogosultságokra gyakorolt állítólagos következményeket illeti, szintén olyan károkról van szó, amelyek – ha bebizonyosodnak – folyamatos és progresszív jelleget öltenek, mivel ahhoz kapcsolódnak, hogy a felperes 2005 óta nem tudott visszatérni Egyiptomba, hogy ott dolgozzon.

93 Végezetül, ami a felperes által hivatkozott nem vagyoni károkat illeti – feltéve, hogy megfelelő módon megállapítást nyernek –, úgy kell tekinteni, hogy jellegüknél fogva nem pillanatnyi módon merültek fel, hanem minden nap megújultak abban a teljes időszakban, amelynek során nem tudott visszatérni Egyiptomba, hogy ott dolgozzon és ott éljen.

94 Az EKSZ nem hivatkozhat arra, hogy a felperesnek az állítólagos károk folyamatos jellegére vonatkozó érvelése a felperes azon „szubjektív megítélésén” alapul, hogy a szakmai és magánéletével kapcsolatban 2001 után bekövetkezett valamennyi esemény annak a következménye, hogy a képviselet kezdetben elmulasztotta nevére az „estemara 6” nyomtatványt kiállítani. Az említett érvelés ugyanis nem a felperes általi egyszerű szubjektív értékelésen, hanem az iratokban szereplő számos objektív és konkrét tényezőn alapul, amely iratokból különösen kitűnik, hogy a felperesnek 2005 elejétől az volt a határozott szándéka, hogy visszatérjen származási országába azért, hogy ott lakjon és ott dolgozzon, ahol is lakással rendelkezik, és ahol családja és barátai élnek, kitűnik továbbá, hogy tényleges munkalehetőségeket veszített el Egyiptomban 2005-ben, 2006-ban és 2007-ben amiatt, hogy társadalombiztosítási aktája nem tartalmazta a nevére kiállított „estemara 6” nyomtatványt. Az iratokból az is kitűnik, hogy a felperes által 2005 februárja óta megfogalmazott hiánypótlási kérelmek ellenére a képviselet csak öt évvel később – elsősorban saját érdekéből (lásd a lenti 119. pontot) – volt hajlandó megtenni az első konkrét intézkedést az ügyben azáltal, hogy megkísérelte megszerezni a

felperesre vonatkozó „movement certificate-et”, továbbá az is kitűnik, hogy e lehetetlen helyzet miatt a felperes stresszes állapotba került és szorongott, ami mind testi, mind pedig lelki szinten problémákat okozott neki, amelyek közül néhány a jelen kereset benyújtásának időpontjában is fennáll.

95 Az EKSZ ezenfelül figyelmen kívül hagyja a felperes által felhozott pontos kifogást. A felperes nem azt rója fel a képviseletnek, hogy 2001 októberében elmulasztotta a nevére kiállítani az „estemara 6” nyomtatványt, hanem azt, hogy a 2005 februárja óta folyamatosan ismételt, erre vonatkozó kérelmei ellenére szándékosan nem szabályozta utólag a helyzetét. Úgy véli, hogy tekintettel az ezen állítólagosan jogellenes magatartás fenntartására, az állítólagos káros következmények rendszeres időközönként továbbra is bekövetkeztek és súlyosbodtak.

96 A második, a harmadik és a negyedik állítólagos vagyoni kár, valamint az állítólagos nem vagyoni károk folyamatos jellegére vonatkozó megállapításból levonandó következtetéseket illetően meg kell állapítani, hogy nem felel meg a fenti 58. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak a felperes azon fő álláspontja, amely szerint a jelen ügyben nem lehet neki semmiféle elévülési határidőt felróni, mivel a képviselet és az EKSZ állítólagos, jogellenes magatartása, valamint az abból eredő káros következmények mind a mai napig fennállnak. Egyebekben a Törvényszék által a felperesnek feltett egyik írásbeli kérdésre válaszul és a tárgyaláson a felperes kifejezetten elismerte, hogy fő álláspontja ezen ítélkezési gyakorlat téves értelmezésén alapul, és jelezte, hogy ettől az álláspontjától eláll, és hogy csak a másodlagosan kifejtettet tartja fenn továbbra is.

97 Ezen utóbbi álláspontnak megfelelően, valamint tekintettel arra, hogy a felperes 2013. október 30-án fordult az EKSZ-hez kártérítés iránti előzetes kérelemmel, meg kell állapítani, hogy a jelen kereset az állítólagos második, harmadik és negyedik vagyoni kár, valamint az állítólagos nem vagyoni károk megtérítésére irányuló részében elfogadható, amennyiben ezeket a különféle károkat a felperes 2008. október 30. után viselte. A keresetet az ezt meghaladó részében mint elfogadhatatlant kell elutasítani.

Az ügy érdeméről

Az állítólagos, jogellenes magatartásról

98 A felperes elsősorban és lényegében azt rója fel az EKSZ-nek és a képviseletnek, hogy a lemondását követő hét napon belül, 2001 októberében nem állították ki nevére az „estemara 6” nyomtatványt, valamint hogy az erre vonatkozó többszöri kérelmei ellenére sem rendezték utólagosan helyzetét az egyiptomi társadalombiztosítási szervnél. Másodsorban azt rója fel, hogy hozzájárulása és előzetes tájékoztatása nélkül kísérelték meg beszerezni a rá vonatozó „movement certificate-et”.

– Az „estemara 6” nyomtatvány felperes nevére való kiállításának és a felperes helyzete utólagos rendezésének elmulasztásáról

99 Ezen első állítólagos, jogellenes magatartást illetően a felperes először a megfelelő ügyintézés elvének, másodszor az ésszerű határidő elvének, harmadszor pedig az alkalmazandó egyiptomi jognak a megsértésére hivatkozik.

100 Elsősorban, ami a megfelelő ügyintézés elvének állítólagos megsértését illeti, a felperes azzal érvel, hogy az Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikkét megsértve, a képviselet és az EKSZ semmikor sem kezelte részrehajlás nélkül és tisztességesen helyzetét. Kifejti, hogy több évig nem kapott konkrét választ a képviselettől számos kérelmére, és hogy a képviselet ily módon szándékosan és jogszerűtlenül semmibe vette ügyét. Azt is állítja, hogy az EKSZ nem járt el körültekintően az ombudsman 2013. március 8-i határozatának végrehajtása során.

101 Az EKSZ vitatja, hogy teljesen tétlen lett volna, és hogy tiszteletlenül és méltánytalanul járt volna el a felperessel szemben, és azt állítja, hogy számos alkalommal válaszolt a felperes kérelmeire, és hogy lépéseket tett a szóban forgó probléma rendezése céljából. Azt is vitatja, hogy nem járt el az ombudsman 2013. március 8-i határozatát követően, és e tekintetben rámutat különösen arra, hogy többször kérte a felperest, hogy küldje meg számára a „movement certificate-et”, amit a felperes megtagadott.

102 Másodsorban a felperes úgy véli, hogy a képviselet és az EKSZ megsértette az ésszerű határidő elvét, amennyiben mind a mai napig nem rendezték helyzetét az egyiptomi társadalombiztosításnál, holott 2005 eleje óta kérte a képviseletet, hogy a lehető leghamarabb küldje meg számára az „estemara 6” nyomtatványt, hogy később többször kereste a képviseletet telefonon, levélben és elektronikus levélben, hogy 2010-ben kapcsolatba lépett a DG Relexszel, valamint hogy az ombudsman határozatot hozott, amelyben megállapította az EKSZ jogellenes magatartását és az abból eredő károkat.

103 Az EKSZ előadja, hogy a felperes első alkalommal csak 2005 februárjában lépett kapcsolatba a képviselettel, és hogy csak 2007-ben vált gyakoribbá közöttük a levélváltás. Állítása szerint annak tudható be, hogy a felperes helyzete még a mai napig nem rendezett, hogy a felperes 2010 óta nem hajlandó átadni számára a „movement certificate-et”. A jelen kereset alapjául szolgáló helyzet hosszú időtartama tehát legalábbis részben a felperesnek tudható be. Konkrétabban – amint az az ombudsman 2013. március 8-i határozatából kitűnik – a felperes által 2010 májusa után elszenvedett károk kizárólag a felperesnek tudhatók be, aki megtagadta a képviselettel az együttműködést.

104 A felperes harmadsorban azt állítja, hogy a képviselet megsértette az alkalmazandó egyiptomi jogot azzal, hogy munkaszerződésének megszűnését követő hét napon belül nem állította ki nevére az „estemara 6” nyomtatványt. Állítása szerint csak a képviselet tudja orvosolni ezt a jogsértést. Márpedig ezen utóbbi kizárólag pénzügyi okokból tagadja meg 2005 óta a felperes helyzetének rendezését, mivel a helyzetet nem lehet visszaható hatállyal rendezni, hanem csak az említett nyomtatvány benyújtásának időpontjától kezdve, ami a társadalombiztosítási járulékoknak az eddig az időpontig való megfizetését vonja maga után.

105 Az EKSZ elismeri, hogy nem állította ki a megkövetelt határidőn belül az „estemara 6” nyomtatványt, de megismétli, hogy amikor kísérletet tett a probléma megoldására, a felperes nem volt hajlandó együttműködni vele és megtagadta a „movement certificate” kérését. Úgy véli, hogy nem lenne helytálló a felperes társadalombiztosítási aktáját úgy lezárni, mintha az a mai napig a képviseleten dolgozott volna. Hozzáfűzi, hogy a képviselet végül ügyvéd szolgálatait vette igénybe, aki megküldte az említett nyomtatványt a felperes utolsó egyiptomi címére, és aki levelet küldött az egyiptomi társadalombiztosítási szervnek, amely azonban soha nem válaszolt.

106 Először az alkalmazandó egyiptomi jog állítólagos megsértését kell vizsgálni.

107 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felek egyetértenek abban, hogy az említett jog értelmében a képviselet – az őt a felpereshez kötő munkaszerződés megszűnését követő hét napon belül – köteles volt kiállítani az „estemara 6” nyomtatványt a felperes nevére, és azt az egyiptomi társadalombiztosítási szervnek megküldeni, ezt azonban elmulasztotta megtenni. Amint azt az EKSZ a tárgyaláson jelezte, a tárgyalás időpontjában is úgy tűnt, hogy a felperes helyzete e tekintetben még mindig nem rendezett (lásd a fenti 41. pontot).

108 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy – amint azt egyébként a felperes a tárgyaláson elismerte – valamely harmadik ország nemzeti szabályozásának ehhez hasonló megsértése, mint olyan, önmagában nem minősülhet az uniós jog olyan megsértésének, amely alapján beállhat az Unió szerződésen kívüli felelőssége. Ily módon megállapítást nyert, hogy az uniós intézmények mulasztásai alapján csak akkor áll be az Unió szerződésen kívüli felelőssége, ha ezek az intézmények az uniós jog valamely

rendelkezéséből eredő, cselekvésre irányuló jogi kötelezettséget sértettek meg (KYDEP kontra Tanács és Bizottság ítélet, fenti 50. pont, EU:C:1994:329, 58. pont; 2008. november 13-i SPM kontra Tanács és Bizottság ítélet, T-128/05, EU:T:2008:494, 128. pont).

109 Ezzel szemben, amennyiben valamely harmadik ország nemzeti szabályozásának megsértése egyidejűleg valamely uniós jogi szabálynak – különösen az uniós jog valamely általános elvének – a megsértését is jelenti, beállhat az Unió szerződésen kívüli felelőssége. Ily módon a jelen ügyben az alkalmazandó egyiptomi jog EKSZ által elismert megsértését nem önálló módon, hanem az egyrészről a megfelelő ügyintézés, másrészről pedig az ésszerű határidő elvének megsértésére alapított jogalapokkal összefüggésben kell értékelni.

110 Másodszor, az egyrészről a megfelelő ügyintézés, másrészről pedig az ésszerű határidő elvének megsértésére alapított jogalapokat együttesen kell kezelni.

111 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az Alapjogi Chartának „A megfelelő ügyintézéshez való jog” címet viselő 41. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit az Unió intézményei és szervei részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A Charta 41. cikkének (3) bekezdése felidézi az EUMSZ 340. cikk második bekezdésében kimondott azon elvet, amely szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az Unió a tagállamok jogában foglalt közös általános elvek alapján megtérítse számára az intézményei és alkalmazottai által feladatuk teljesítése során neki okozott károkat.

112 Az Alapjogi Chartával kapcsolatos magyarázatok pontosítják, hogy a Charta 41. cikke az Unió jogállami létén alapul, amelynek jellemzői a megfelelő ügyintézést általános jogi alapelvként bevezető ítélkezési gyakorlatból fejlődtek ki.

113 A megfelelő ügyintézés elvét – amennyiben olyan különös jognak a kifejeződését képezni, mint amilyen az ügyeknek az Alapjogi Charta 41. cikkének értelmében vett részrehajlás nélküli, tisztességes és ésszerű határidőn belüli kezelése – magánszemélyek számára jogokat keletkeztető uniós jogi szabálynak kell tekinteni (a gondosság elvét illetően, amely a megfelelő ügyintézés elvéhez kapcsolódik, és arra kötelezi a hatáskörrel rendelkező intézményt, hogy gondosan és részrehajlás nélkül vizsgálja meg az adott ügy összes releváns körülményét, lásd: 2008. december 16-i Masdar [UK] kontra Bizottság ítélet, C-47/07 P, EBHT, EU:C:2008:726, 91. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd még ebben az értelemben: 2006. október 4-i Tillack kontra Bizottság ítélet, T-193/04, EBHT, EU:T:2006:292, 127. pont; SPM kontra Tanács és Bizottság ítélet, fenti 108. pont, EU:T:2008:494, 127. pont).

114 Egyebekben úgy kell tekinteni, hogy az uniós intézmények, szervek és hivatalok nem rendelkeznek mérlegelési mozgástérrel a megfelelő ügyintézés elvének valamely konkrét esetben történő tiszteletben tartását illetően, amint arra a jelen ügyben hivatkoznak. Következésképpen ezen elv képviselet és EKSZ általi puszta megsértésének megállapítása elegendő lenne a fenti 51. pontban említett ítélkezési gyakorlat értemében vett kellően súlyos jogsértés fennállásának megállapításához.

115 Márpedig meg kell állapítani, hogy a tárgyaláson az EKSZ elismerte, hogy a jelen ügyben megsértették az Alapjogi Charta 41. cikke szerinti megfelelő ügyintézés elvét és különösen az ésszerű határidő elvét.

116 Az iratok és az eseményeknek a fenti 1–41. pontban ismertetett sorozata mindenesetre bizonyítják, hogy sor került ilyen jogsértésre. Lényegében a több mint tíz évig a képviseletnél dolgozó felperessel szemben teljes érdektelenséget tanúsító képviselet – amelynek jogutódja az EKSZ lett –, azon túlmenően, hogy 2001 októberében nem állította ki és nem adta át az egyiptomi társadalombiztosítási szervnek a felperes nevére szóló „estemara 6” nyomtatványt, a 2005. február 3-i kérelemre (lásd a fenti 5. pontot) – amely kérelmet a felperes később több alkalommal megismételt (lásd a fenti 8., 11., 13., 15., 17., 19. és 20. pontot) – válaszul első alkalommal csak 2010. március 18-án tett konkrét intézkedést. A képviselet ekkor kísérelte meg beszerezni a felperes nevére kiállított „movement

certificate-et” (lásd a fenti 22. pontot). A képviselet egészen eddig az utóbbi időpontig tétlen volt és hallgatott a felperes kérelmeivel kapcsolatban, illetve csak kitérő válaszokat adott, azzal érvelve, hogy kicsit több időre van szüksége ahhoz, hogy a problémára megoldást találjon. A tárgyaláson ebben a témában feltett kérdésre az EKSZ a legcsekélyebb magyarázattal sem tudott szolgálni arra nézve, hogy a képviselet miért nem reagált a felperes mindenféleképpen jogszerű kérelmeire.

117 Az EKSZ nem igazolhatja a felperes helyzete utólagos szabályozásának elmulasztását azzal, hogy a felperes megtagadta a „movement certificate” kérését és az EKSZ részére történő átadását, ahogyan arra a képviselet 2010 közepétől több alkalommal kérte.

118 Ugyanis – amint azt a felperes beadványaiban és a tárgyaláson hangsúlyozta – egyáltalán nem bizonyított, hogy társadalombiztosítása helyzetének rendezéséhez elengedhetetlen az azt megállapító „movement certificate” benyújtása, hogy 2001 októberében elhagyta Egyiptom területét. Ennélfogva – és tekintettel a felperes által hivatkozott személyes jellegű indokokra, valamint arra, hogy az EKSZ nem volt hajlandó komolyan mérlegelni azt a lehetőséget, hogy a felperes számára kártérítést biztosítson – érthető, hogy a felperes vonakodott ilyen igazolást kérni. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a „movement certificate” annak ellenére nem jelentéktelen dokumentum, hogy nem bizonyosodott be, hogy azt kizárólag – vagy főként – büntetőeljárások keretében alkalmazzák.

119 Valójában – amint az a tárgyaláson egyértelműen kiderült –, ha a képviselet és az EKSZ meg akarta szerezni a „movement certificate-et”, ez mindenekelőtt saját érdekük volt, hogy a felperes társadalombiztosítási aktáját 2001 októberére visszaható hatállyal lezárhassák. Amint az a felek között nem képezi vita tárgyát, a képviselet bármikor kiállíthatta volna a kiállításának tényleges időpontját tartalmazó „estemara 6” nyomtatványt az egyiptomi társadalombiztosítási szerv felé, de ebben az esetben annak tette volna ki magát, hogy ki kell fizetnie a társadalombiztosítási járulékok hátralékait az említett időpontig. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az „estemara 6” nyomtatványt – amelynek a felperes részére történő megküldését végül a képviselet 2011 októberében vállalta – ez a szerv azon az alapon utasította vissza, hogy azt 2001 októberére dátumozták vissza (lásd a fenti 34. pontot).

120 A fenti megfontolásokból következik, hogy a képviselet és az EKSZ azzal, hogy az alkalmazandó egyiptomi jogban előírt határidőkön belül elmulasztották kiállítani a felperes nevére az „estemara 6” nyomtatványt és utólagosan szabályozni a felperes helyzetét, az Unió szerződésen kívüli felelősségét kiváltó, felróható, jogellenes magatartást tanúsítottak.

– A „movement certificate” képviselet általi megszerzésére irányuló kísérletről

121 A felperes azt állítja, hogy a képviselet megsértette a magánéletének tiszteletben tartásához fűződő jogot, amennyiben a felperes tájékoztatása, sőt, hozzájárulása nélkül 2010-ben kapcsolatba lépett a bevándorlásért és útlevekért felelős egyiptomi hatóságokkal a „movement certificate” megszerzése céljából.

122 Az EKSZ vitatja, hogy megsértette volna a felperes magánéletének tiszteletben tartásához fűződő jogot. Többek között kifejti, hogy teljesen jóhiszeműen és a felperes helyzetének rendezése céljából kísérelte meg maga a képviselet – az egyiptomi társadalombiztosítási szervtől kapott információk alapján – megszerezni a „movement certificate-et”.

123 E tekintetben elegendő megállapítani, hogy a felperes semmilyen módon nem bizonyítja, hogy mennyiben sérthették magánéletét a képviseletnek a rá vonatkozó azon „movement certificate” megszerzésére irányuló kísérletei, amely kizárólag azt igazolja, hogy 2001-ben elhagyta Egyiptom területét. Amint azt az EKSZ a felperes erre vonatkozó ellenvetése nélkül jelezte, az az információ,

amelynek hivatalos megállapítását a képviselet tisztán adminisztratív célokból ily módon meg kívánta szerezni, a felperes közölte az EKSZ-szel lemondásának időpontjában, az tehát egyáltalán nem volt magánjellegű.

124 Ezért nem lehet úgy tekinteni, hogy a képviseletnek a felperesre vonatkozó „movement certificate” megszerzésére irányuló kísérletei az Unió szerződésen kívüli felelősségét kiváltó jogellenes magatartást képeztek.

Az állítólagos károkról és az okozati összefüggésről

125 A fenti 106–120. pontból következik, hogy a képviselet és később az EKSZ olyan jogszerűtlenséget követett el, amely alapján beállhat az Unió szerződésen kívüli felelőssége, mivel a megfelelő ügyintézés és az ésszerű határidő elvének megsértésével elmulasztották az alkalmazandó egyiptomi jogban előírt határidőkön belül kiállítani a felperes nevére az „estemara 6” nyomtatványt és utólagosan szabályozni a felperes helyzetét e tekintetben. A fenti 89–97. pontból következik egyébként, hogy a jelen kereset a második, harmadik és negyedik állítólagos vagyoni kár, valamint az állítólagos nem vagyoni károk megtérítésére irányuló részében elfogadható, amennyiben ezeket a különféle károkat a felperes 2008. október 30. után viselte.

126 Azt kell tehát megvizsgálni, hogy ezek a károk valósak és határozottak-e, valamint – adott esetben – azt, hogy fennáll-e közvetlen okozati összefüggés a megállapított jogsértés és az említett károk között.

– A második állítólagos vagyoni kárról

127 A felperes elsődlegesen az általa 2004 óta Belgiumban viselt szállási költségeinek megtérítését kéri, amelyeknek összegét 133 493,88 euró összegűre értékeli. Álláspontja szerint, ha a képviselet kiállította volna az „estemara 6” nyomtatványt, 2003 végén visszatérhetett volna Egyiptomba, hogy ott éljen és dolgozzon, valamint ingyenesen szállhatott volna meg családjánál a Kairóban vásárolt lakásának 2004-ben történt átadásáig. Mivel a képviselet és az EKSZ jogellenes magatartása miatt Belgiumban kellett maradnia, annak a két lakásnak a bérletéért kifizetett bérleti díjak, azaz 40 950 euró megtérítését kéri, amelyekben 2004. január 1-je és 2008. január 31. között lakott, és pontosítja, hogy 2007 júliusában lakást vásárolt Belgiumban, amelybe 2008. február 1-jén tudott beköltözni. Kéri továbbá a Brüsszelben (Belgium) bérelt második lakásába vásárolt bútorok vételárának megfelelő 4438 euró összeg kifizetését is. Végezetül úgy véli, hogy ezeket az összegeket növelni kell a belgiumi lakásának megvásárlása tekintetében felvett kölcsön címén 2007. július 1-jétől esedékes kamatok összegével, azaz 88 105,88 euróval.

128 A felperes másodlagosan a fenti 127. pontban említett kölcsön címén 2008. október 30-tól esedékes kamatok, azaz 78 623,81 euró összeg megtérítését kéri.

129 Az EKSZ vitatja, hogy közvetlen okozati összefüggés áll fenn a szóban forgó jogellenes magatartás és e kár között, és lényegében azzal érvel, hogy a felperes önként döntött úgy, hogy Belgiumba költözik, valamint hogy ily módon azok a költségek, amelyeknek megtérítését kéri, mindössze az életével kapcsolatos döntés rendes következményét képezik. Ezenfelül, bármilyen esetleges okozati összefüggést megszüntetett a felperes saját magatartása, aki megtagadta a „movement certificate” kérelmezését.

130 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy mivel a második állítólagos vagyoni kár megtérítése iránti kérelem a 2008. október 30. előtti időszak tekintetében elévült, a Törvényszék kizárólag a szállási költségekre vonatkozóan a felperes által másodlagosan előadott igényeket veheti figyelembe.

131 Ezután meg kell állapítani, hogy nem áll fenn elegendően közvetlen okozati összefüggés a szóban forgó jogellenes magatartás és az azon kamatok képezte kár között, amelyeket a felperesnek a brüsszeli lakásvásárlással kapcsolatban felvett kölcsön címén kellett fizetnie.

132 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint, amikor az a magatartás, amely állítólag a hivatkozott kárt okozza, a cselekvéstől való tartózkodásban nyilvánul meg, különösen meg kell bizonyosodni arról, hogy az említett kárt valójában a felrótt mulasztással okozták-e, és hogy azt nem válthatták-e ki az alperes intézménynek felróttaktól eltérő magatartások (lásd: 2008. december 17-i Portela kontra Bizottság végzés, T-137/07, EU:T:2008:589, 80. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

133 Kétségtelen, hogy a fentiekben megállapítottaknak megfelelően, a szóban forgó jogellenes magatartás miatt a felperes 2005 eleje óta nem tudott visszatérni Egyiptomba, hogy ott dolgozzon és éljen. Meg kell azonban állapítani, hogy a 2007 júliusában hozott azon döntése, hogy Brüsszelben lakást vesz, és e célból jelzáloghitelt vesz fel, döntő mértékben személyes elhatározásának, nem pedig e magatartásnak az eredménye. Legfeljebb is csak közvetett okozati összefüggés áll fenn e magatartás, valamint a vásárlásra és a kölcsönre vonatkozó döntések között. E tekintetben különösen azt kell megállapítani, hogy a felperes a keresetlevélben jelzi, hogy „[a]zért, hogy elhanyagolható összegű nyugdíjjal tudjon számolni, ingatlanbefektetés biztosítása céljából döntött végül úgy, hogy Belgiumban lakásvásárlási céllal 2007 júliusában hitelt vesz fel”.

134 Következésképpen a második állítólagos vagyoni kár megtérítése iránti kérelmet el kell utasítani.

– A harmadik állítólagos vagyoni kárról

135 A felperes azzal érvel, hogy a szóban forgó jogellenes magatartás miatt 2004. január 1-jétől elveszítette az esélyt arra, hogy visszatérjen Egyiptomba dolgozni, és ott a belgiuminál jobban megbecsült, dinamikusabb és jövedelmezőbb szakmai pályafutást folytasson. Elsődlegesen ezt a kárt a Belgiumban 2004. január 1-jétől a jelen kereset benyújtásának időpontjáig a részére kifizetett nettó bér 50%-ára, azaz összesen 131 150 euróra értékeli. Másodlagosan – figyelemmel a 2008. október 30. óta a részére kifizetett nettó bérre – 68 800 euró megfizetését kéri.

136 Az EKSZ azzal érvel, hogy mivel a felperes megtagadta a „movement certificate” kérelmezését és annak átadását, nemcsak hogy nem „ésszerű körültekintéssel” járt el a harmadik állítólagos kár mértékének korlátozása céljából, hanem ráadásul mindennemű okozati összefüggést is megszüntetett a szóban forgó jogellenes magatartás és e kár között. Az EKSZ egyébként kétli, hogy a felperes által Belgiumban betöltött állás kevésbé lenne megbecsült és érdekes azoknál, amelyeket Egyiptomban kaphatott volna, és azt állítja, hogy a felperes nem bizonyítja az azon bérekkel kapcsolatos állításait, amelyeket ezen utóbbi országban kaphatott volna. Végezetül előadja, hogy az említett kár címén kért összeg semmiféle jogalappal nem rendelkezik.

137 A felperes által az Egyiptomban érdekesebb és jövedelmezőbb szakmai pályafutás folytatásával kapcsolatos esély elveszítése miatt előterjesztett kártérítési kérelmet el kell utasítani, mivel nem megfelelően bizonyított ezen állítólagos kár ténylegessége.

138 Az iratokból ugyan a jogilag megkövetelt módon kitűnik, és a felek között sem képezi vita tárgyát, hogy – mivel a képviselet jogellenesen elmulasztotta kiállítani a felperes nevére az „estemara 6” nyomtatványt és utólagosan rendezni a felperes helyzetét – a felperes 2005 februárjában, 2005 áprilisában, 2005 szeptemberében, 2006 januárjában és 2007 márciusában munkalehetőségektől esett el Egyiptomban, és továbbra is Belgiumban kellett dolgoznia és élnie.

139 Puszta feltevéseken alapul azonban a felperes azon álláspontja, amely szerint a belgiuminál szellemi és anyagi szempontból megbecsültebb és érdekesebb lett volna az a szakmai pályafutás, amellyel Egyiptomban rendelkezhetett volna.

140 Ily módon először is, amennyiben a felperes beadványaiban azt állítja, hogy Belgiumban „csak egy cinkforgalmazással foglalkozó kisebb [nonprofit szervezetnél tudott] titkári állást” találni, a keresetlevél A18 mellékletét képező munkaszerződéséből és a válasz C3 mellékletét képező egyik levélből kitűnik, hogy 2001 szeptemberében „Assistant to Market Development Coordinator and Environment and Public Affairs Managerként” (a piacfejlesztési koordinátor és a környezetvédelmi és kommunikációs menedzser asszisztense) foglalkoztatták. Munkavállalási engedélyei alapján egyébként „projektkezeléssel” foglalkozik, a keresetlevél A18 mellékletét képező 2013. február 13-i feljegyzés pedig a felperest „Executive and Personal Assistantként” (vezetői és személyi asszisztens) határozza meg.

141 Másodszor, a felperes a keresetlevélben a „nagyjából hatvan fős, diplomáciai jellegű és egy tekintélyes szervezetet képviselő struktúránál”, a képviseletnél általa betöltött funkciókkal veti össze belgiumi szakmai helyzetét. Márpedig ez az összehasonlítás egyáltalán nem releváns, mivel maga a felperes döntött úgy 2001 októberében, hogy véget vet az említett funkcióknak és Belgiumba megy dolgozni.

142 Harmadszor, meg kell állapítani, hogy a felperes semmilyen bizonyítékkal nem támasztja alá az azon bérek összegére vonatkozó állításait, amelyeket Egyiptomban kaphatott volna. Ami az általa az ezen állítólagos kár mértékének meghatározása tekintetében alkalmazott módszert – azaz 50%-os együtthatónak az általa Belgiumban kapott nettó bérre történő alkalmazását – illeti, az teljes mértékben önkényes.

143 Negyedszer, aligha meggyőző a felperes azon állítása, amely szerint nem rendelkezik „különös és a [belgiumi] munkáltatók által keresett szakmai profillal”. A felperes ugyan pusztán alapszintű holland nyelvismerettel rendelkezik, franciául, angolul és arabul beszél, ráadásul jól ért spanyolul és olaszul is. Ezen túlmenően, a képviseletnél megszerzett tízéves tapasztalata – különös tekintettel arra, ahogyan azt a keresetlevélben leírja – szakmai téren nyilvánvalóan előnyt jelent.

144 A fentiekből következik, hogy a harmadik állítólagos vagyoni kár megtérítése iránti kérelmet el kell utasítani.

– A negyedik állítólagos vagyoni kárról

145 A felperes által hivatkozott negyedik vagyoni kárt az a csökkent mértékű öregségi nyugdíj képezi, amelyet majdan Belgiumban igényelhet. Állítása szerint a képviselet és az EKSZ jogellenes magatartása miatt nem érheti majd el az egyiptomi öregségi nyugdíj igénybevételéhez szükséges minimális számú évet, valamint hogy a Belgiumban általa a jövőben felhalmozható járulékfizetési időszakok túl rövidek ahhoz, hogy teljes öregségi nyugdíj kifizetésére legyen jogosult. Ennélfogva mind elsődlegesen, mind pedig másodlagosan „a 65. és 83. életéve közötti, a részére majdan nyújtható öregségi nyugdíj és az egyenértékű bérezés melletti, teljes szakmai pályafutás esetén megkapott összeg közötti különbözetnek” megfelelő 181 440 euró összeg megfizetését kéri.

146 Az EKSZ lényegében azt válaszolja, hogy a negyedik állítólagos kár nem tényleges, nem határozott, és nem is pontos.

147 Meg kell állapítani, hogy a negyedik állítólagos vagyoni kár semmiféle határozott jelleggel nem rendelkezik. A felperes igényeit ugyanis arra a tisztán hipotetikus előfeltevésre alapítja, amely szerint ha visszatérhetett volna dolgozni Egyiptomba, akkor ott elegendő számú évig – azaz legalább húsz évig – fizetett volna járulékot ahhoz, hogy öregségi nyugdíjban részesülhessen, ezt követően értékeli az említett kár összegét a teljes szakmai pályafutásra, ekként pedig a belgiumi teljes öregségi nyugdíjra vonatkozó szintén hipotetikus előfeltevés alapján.

148 Következésképpen nem lehet helyt adni a negyedik állítólagos vagyoni kár megtérítése iránti kérelemnek.

– Az állítólagos nem vagyoni károkról

149 A felperes – a keresetlevélhez csatolt orvosi igazolásokra hivatkozva – elsősorban azt állítja, hogy a képviselet és az EKSZ jogellenes magatartása stresszt és szorongást, emésztési és bőrproblémákat, valamint súlyos depressziót okozott neki. Másodsorban arra hivatkozik, hogy szenved a családjától és barátaitól való távollét miatt. Ezt a kettős nem vagyoni kárt *ex aequo et bono* 50 000 euróra becsüli.

150 Az EKSZ úgy véli, hogy semmiféle okozati összefüggés nem áll fenn a jogellenes magatartás és e kettős nem vagyoni kár között, valamint hogy mindenesetre bárminemű esetleges okozati összefüggést megszüntetett magának a felperesnek a magatartása.

151 Meg kell állapítani, hogy a keresetlevélhez csatolt különböző orvosi igazolások és tanúsítványok igazolják, hogy a jelen jogvita időszakával egybeeső időszak során a felperesnek mind testi, mind pedig lelki szinten egészségügyi problémái voltak, és szenvedett a származási országától, családjától és barátaitól való távollét miatt.

152 Az iratokból egyébként a jogilag megkövetelt módon kitűnik, hogy ezek a problémák és fájdalmak a képviselet és az EKSZ jogellenes és teljes mértékben tiszteletlen magatartásából erednek. Ez a magatartás a felperest különösen nehéz helyzetbe hozta, ami neki – nagyon is érthetően – többek között stresszt és depressziót okozott.

153 A fenti 90. pontban már kifejtett okokból nem lehet komolyan azt állítani – amint azt az EKSZ teszi –, hogy személyes és szabad döntésnek minősül a felperes azon elhatározása, hogy 2005-től Belgiumban marad. A fenti 118. és 119. pontban már kifejtett okokból egyébként nem lehet felróni a felperesnek, hogy megtagadta a képviselet és az EKSZ számára a „movement certificate” átadását.

154 A felperesnél a képviselet és az EKSZ jogellenes magatartása miatt felmerülő kettős nem vagyoni kár összegét – a jelen ügy körülményeire tekintettel – a jelen ítélet időpontjában *ex aequo et bono* 25 000 euróra kell értékelni.

155 A fenti megfontolások összességére tekintettel tehát a jelen keresetnek részben kell helyt adni, amennyiben az a felperes által elszenvedett kettős nem vagyoni kár megtérítésére irányul, mindezt pedig a fent említett 25 000 euró összegben. A keresetet az ezt meghaladó részében el kell utasítani.

A pervezető intézkedések iránti kérelemről

156 A fenti 47. pontban kifejtetteknek megfelelően a felperes kérte, hogy a Törvényszék pervezető intézkedések keretében kötelezze az EKSZ-t a képviselet és az EKSZ által a jelen jogvita rendezése céljából megtett lépéseket bizonyító dokumentumok benyújtására.

157 Az EKSZ – annak hangsúlyozása mellett, hogy kizárólag a Törvényszék ítélheti meg, hogy esetlegesen szükség van-e kiegészíteni azokat az információkat, amelyekkel az előtte folyamatban lévő ügyben rendelkezik – az említett intézkedésekkel kapcsolatos, többek között egy egyiptomi ügyvéddel folytatott különféle levélváltások másolatát csatolta a viszonválaszhoz.

158 E körülmények között és tekintettel a jelen üggyel összefüggésben benyújtott azon többi iratra, amelyek lehetővé teszik, hogy a Törvényszék kellően tisztán lásson, nem kell elrendelni a felperes által kért pervezető intézkedéseket.

A költségekről

159 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (3) bekezdése alapján a Törvényszék elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását. Azonban, ha az ügy körülményei alapján indokoltnak látszik, a Törvényszék határozhat úgy, hogy a fél saját költségein felül viseli a másik fél költségeinek egy részét is.

160 Mivel a jelen ügyben a kereset részleges pernyertességet eredményezett, az adott ügy körülményeinek méltányos mérlegelése alapján a Törvényszék elrendeli, hogy a felperes viselje saját költségeinek két tizedét és az EKSZ költségeinek két tizedét, valamint hogy az EKSZ viselje saját költségeinek nyolc tizedét és a felperes költségeinek nyolc tizedét.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék az Európai Külügyi Szolgálatot (EKSZ) 25 000 euró kártérítés Randa Chartnak való megfizetésére kötelezi.

2) A Törvényszék a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

3) R. Chart viseli saját költségeinek két tizedét és az EKSZ költségeinek két tizedét.

4) Az EKSZ viseli saját költségeinek nyolc tizedét és R. Chart költségeinek nyolc tizedét.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Kihirdetve Luxembourgban, a 2015. december 16-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményeiII – 2 1

Az eljárás és a felek kérelmeiII – 7 6

A jogkérdésrőlII – 8 6

Előzetes észrevételekII – 8 6

Az elfogadhatóságrólII – 10 8

Az ügy érdeméről II – 17 13

Az állítólagos, jogellenes magatartásrólII – 17 13

– Az „estemara 6” nyomtatvány felperes nevére való kiállításának és a felperes helyzete utólagos rendezésének elmulasztásárólII – 18 13

– A „movement certificate” képviselet általi megszerzésére irányuló kísérletről II – 22 16

Az állítólagos károkról és az okozati összefüggésről II – 22 17

– A második állítólagos vagyoni kárrólII – 23 17

– A harmadik állítólagos vagyoni kárrólII – 24 18

– A negyedik állítólagos vagyoni kárrólII – 26 19

– Az állítólagos nem vagyoni károkrólII – 26 20

A pervezető intézkedések iránti kérelemről II – 27 21

A költségekről II – 27 21